

ZVON

SEPTEMBER - ZÁŘÍ

2022

časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Adorace za mír na Ukrajině 14. září 2022

Prosím spojme se v modlitbě - alespoň jednu hodinu

Bratři a sestry, Rada evropských biskupských konferencí vyzývá všechny biskupské konference v Evropě, aby se přidaly k tiché adoraci za mír na Ukrajině a učinily tak gesto solidarity s touto těžce zkoušenou zemí. Na celém kontinentu se má konat adorace na svátek Povýšení svatého Kříže, 14. září 2022. Rozhodli jsme se k této aktivitě připojit a prosíme duchovní správce, aby uspořádali nejméně hodinovou eucharistickou adoraci na tento úmysl alespoň tam, kde se na svátek Povýšení svatého Kříže koná mše svatá anebo tam, kde je k dispozici kněz, jáhen či pověřená osoba k vystavení Nejsvětější svátosti. Ať nás eucharistický Kristus naplní svým pokojem, ať je posilou všem, kterým válka přinesla utrpení a těm, kteří ji rozpoutali, ať promění srdce, aby mohl opět zavládnout mír.

Mons. Jan Graubner, předseda ČBK spolu s biskupy českých a moravských diecézí.

Dnes je svátek sv. Růženy z Limy. Tak jako každý svatý, i ona měla jeden dar, který dovedla ve svém životě uchopit a vypěstovat z něho úžasnou růži. Byl to dar „kajícího života“. Sv. Růžena se často postila, umrtvovala, naschvál se fyzicky trápila různým bičováním atd. Dědala to všechno pro Ježíše Krista a pro jeho království. Upřímně se přiznám, že tomu zcela moc nerozumím. A vím, že mnozí lidé dnes to vůbec nechápou. Ale na druhou stranu to není tak důležité. Sv. Růžena žila ve své době a svým „zvláštním životem“ zachránila sama sebe a mnoho lidí v její době. Také věřím, že působí v církvi i teď, kdy se k ní v modlitbách obrací spousta lidí a prosí o pomoc.

Je mnoho cest, jak naplnit svůj život. Co člověk, to cesta. Lidé nás nemusí nutně chápat na naší cestě životem. Co je však pro mě důležité, najít sebe sama – mou cestu. Bůh, můj stvořitel, mně tu cestu tvaruje podle toho, jak je to pro mne nejlepší – ne snad nejsnadnější nebo nejsrozumitelnější. Ale NEJLEPŠÍ v tom nejlepší slova smyslu, a tomu budu rozumět úplně, až se setkám se svým stvořitelem po smrti.

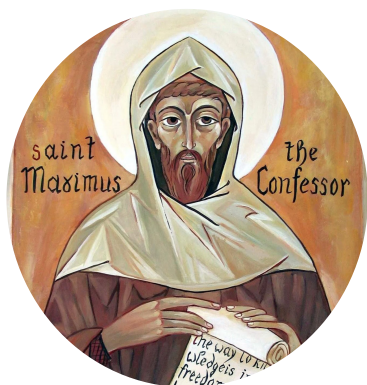
Tak konec mudrování, milí přátelé, ať vám ta cesta utíká a Bůh vám všem žehná. Přeji příjemné čtení....

Příjemnou čtení

VE FOREST HILLS 23. SRPNA 2022
NA SVÁTEK SV. RŮŽENY Z LIMY
VÁŠ FR. ANTONÍN

Svätý Maxim Vyznávač

MV

(dokončení z minulého čísla)

Sv. Maxim mal problémy už v Afrike, keď obhajoval túto predstavu o človeku a o Bohu. Potom bol povolaný do Ríma a v roku 649 sa aktívne zúčastnil na Lateránskom koncile zvolanom pápežom Martinom I., aby obhajoval dve vôle v Kristovi proti cisárovmu ediktu, ktorý – pre zachovanie

mieru – zakazoval diskutovať o tejto otázke.

Pápež Martin musel draho zaplatiť za svoju odvahu. Hoci bol chorľavý, uväznili ho a predviedli do Konštantínopolu, kde ho obžalovali a odsúdili na smrť. Trest mu neskôr zmenili na definitívne vyhnanstvo na Kryme, kde po dvoch dlhých rokoch ponižovania a mučenia v roku 655 zomrel.

O pár rokov neskôr, v roku 662, prišiel rad na Maxima, ktorý sa svojím neprestajným opakovaním, že „nemožno tvrdiť, že Kristus mal len jednu vôľu“, tiež staval proti cisárovi. Preto musel spolu so svojimi dvoma učeníkmi – obaja sa nazývali Anastáz – podstúpiť vyčerpávajúci súdny proces, hoci mal už vyše 80 rokov. Cisársky tribunál ho obvinil z herézy a odsúdil na kruté vyrezanie jazyka a odťatie pravej ruky – dvoch orgánov, pomocou ktorých Maxim slovami a písmom bojoval proti bludnému učeniu o jedinej Kristovej vôli. Nakoniec takto znetvoreného svätého mnícha poslali do vyhnanstva v Kolchide pri Čiernom mori, kde v tom istom roku 13. augusta 662 vo veku 82 rokov zomrel vyčerpaný podstúpeným trápením.

Keď sme hovorili o Maximovom živote, zmienili sme sa o jeho literárnom diele na obranu ortodoxie. Odvolávali sme sa najmä na dielo Dišputa s Pirrom, patriarchom Konštantínopolu. Maximovi sa v ňom podarilo presvedčiť protivníka o jeho omyloch. Na konci Dišputy Pirrus veľmi čestne priznáva: „Prosím o odpustenie pre mňa a mojich predchodcov: z nevedomosti sme dospeli k týmto absurdným myšlienkam a argumentom. Modlím sa, aby sa našiel spôsob, ako tieto absurdnosti odstrániť a zároveň uchovať pamiatku tých, ktorí sa mýlili“.

Maximovo myslenie nie je len teologické, špekulatívne a do seba zamerané, pretože vždy bolo ukotvené v konkrétnej realite sveta a jeho spásy. V kontexte podstupeného trápenia nemohol unikáť do čisto teoretických filozofických tvrdení, ale musel hľadať zmysel života a pýtať sa: kto som ja a čím je svet? Boh zveril človeku, stvorenému na jeho obraz a podobu, poslanie zjednotiť svet. A tak ako Kristus zjednotil v sebe ľudské bytie, Stvoriteľ v človeku zjednotil vesmír. Ukázal nám, ako možno v spoločenstve s Kristom zjednocovať svet a tak skutočne dospieť k vykúpenému vesmíru.

Univerzálne Kristovo „áno“ nám tiež jasne ukazuje, kam správne umiestniť všetky ostatné hodnoty. Mám na mysli dnes právom uznávané hodnoty, hovorí pápež Benedikt, ako sú tolerancia, sloboda, dialóg. Ale tolerancia, ktorá by nevedela rozlišovať medzi dobrom a zlom, by bola chaotická a autodeštruktívna, podobne aj sloboda, ktorá by nerešpektovala slobodu druhých a nehládala by spoločnú mieru našich vzájomných slobôd, by sa stala anarchiou a zničila by autoritu. Dialóg, ktorý by nevedel, o čom je, by bol prázdny rečením.

Všetky tieto hodnoty sú veľké a základné, ale môžu zostať pravými hodnotami iba vtedy, ak existuje vzťahný bod, ktorý ich spája a dáva im pravý význam. Týmto vzťahným bodom je syntéza medzi Bohom a vesmírom, je ním postava Krista, v ktorej sa učíme pravde o nás samých a osvojujeme si, kam zasadiť všetky ostatné hodnoty, aby sme objavili ich pravý význam. Ježiš Kristus je tým vzťahným bodom, ktorý osvetľuje všetky ostatné hodnoty.

Homily
20th Sunday in ordinary time
August 15, 2022

(www.goodnews.ie)

Hindu scriptures (sutras) begin with the word 'Athato', 'Now'. The Brahmasutra begins 'Athato Brahma jigyaśa': 'Now the enquiry into God'. Before Vatican II the Latin liturgy prefixed the words 'In illo tempore' ('At that time') to every gospel reading. This was quite gratuitous, for it does not occur in the gospel passages. We know the importance of the historical events in the Christian faith, but liturgy is not history; it is a re-enactment of those events in the present, the Now. It was a bad approach (and it was also bog Latin).

The past has great attractions. It has all happened already, and so it is unlikely to disturb us. It is when we are most lazy and self-satisfied that we are most conservative. Everyone is a conservative for an hour or two after dinner.

It is strange that in most parts of the world the Christian faith (in mainline Churches at least) has come to stand for everything that is safe and conservative. As Philip Brooks wrote, "The religion of Jesus has so long been identified with conservatism... that it is startling sometimes to remember that all the conservatives of his own times were against him; that it was the young, free, restless, sanguine, progressive part of the people who flocked to him." It may be for the same reason that people have been flocking out of the Church. It has had no fire in its belly, no power of prophecy, because it was more interested in conserving the past than in engaging with the

world around it. In the past the Church failed to be prophetic about the abolition of slavery and torture and the persecution of Jews, and about democracy and religious freedom....

One reason, it may be, why there is such a profound lack of prophecy is that we tend to think of faith as something one 'has', a possession. If you are in secure possession of it you are safe; then all you have to do is be careful not to lose it. There are all sorts of influences out there that could make you lose your faith, so you have to avoid them at all costs. But faith is not something one has; it something one does. "I have come

to bring fire on earth." What is fire? Is it just some 'thing' lying there safely, needing to be protected on all sides? No, it is energy, and it is not safe to have it around. **If it makes you feel safe, it is not faith.**

*Proměnění Páně
(Transfiguration)*

*Lodovico Carracci
1555 - 1619*

K Bohu se obracejí Jen zoufalci?

V průběhu krizí máme oslabené obránné mechanismy a bariéry

Hodně lidí říká, že v době vážné nemoci, krize v rodině, ztráty zaměstnání nebo smrti milované osoby se obracejí k Bohu jiným způsobem. Skeptici to připisují zoufalství. Člověk se nemá kam obrátit, a tak se obrací k Bohu, říkají. Bůh vypadá v tomto světle jako berlička pro rozumově méně zdatné nebo jako útočiště pověřivých.

Obecně řečeno, k Bohu se v utrpení neobracíme častěji proto, že bychom byli najednou méně racionálními. Ve skutečnosti je snadnější pro Boha, aby se k nám přiblížil, protože máme oslabené obranné mechanismy. Bariéry, které jsme si postavili proti Bohu – ať už z pýchy, ze strachu nebo z lhостejnosti –, jsou odstraněny. Nejsme tedy méně rozumní, ale jsme otevřenější. Touha tu byla ještě před krizí. Boží volání a pozvání ale rozpoznáváme lépe, když je náš obranný systém oslabený.

Můj otec ve smrtelné nemoci

Když se mému otci blížila šedesátka, ztratil dobré zaměstnání. Po delší době si našel jinou práci, ale ta ho neuspokojovala. Spousta lidí ví, jak těžké je najít si místo a uchytit se ve věku, kdy se vrstevníci už těší do důchodu. Bylo to obtížné pro něj i pro maminku.

Do zaměstnání musel cestovat hodinu denně až na předměstí Philadelphie. Jednou pozdě večer se otci na parkovišti před budovou, kde měl kancelář, daleko od domova, zamotala hlava, ztratil rovnováhu a upadl. Skončil v nemocnici a vyšetření ukázala, čeho se každý bál: rakovinu. Rakovina plic metastázovala do mozku a to způsobilo onen pád.

S tatínkovým zdravotním stavem to šlo navzdory chemoterapii následujících devět měsíců z kopce. Zanedlouho byl připoutaný na lůžko a začal být závislý na matce ve všem, včetně základních tělesných potřeb. V poslední měsíc života, kdy už mu maminka nezvládala pomoci z postele, řekl: „Asi bych měl jít do nemocnice.“ A tak jsme všichni putovali do příslušného zdravotního zařízení.

Souběžně se zhoršením otcova zdravotního stavu se zjevně zlepšoval jeho duchovní stav. Ke konci života začal častěji mluvit o Bohu. To bylo velké překvapení. Měl sice katolickou výchovu, ale jak jsem ho znal, nikdy nebyl příliš zbožný. Když se však blížil k smrti, žádal mé

křesťanské přátele, aby se za něj modlili, přemýšlel o tom, koho z rodiny touží potkat v nebi. Ptal se mě na názor, jaký je Bůh, a navrhl i pár detailů ohledně své zádušní mše. Otec se stával laskavějším, velkodušnějším a vroucnějším.

Poznat své celoživotní napojení na Boha

Tyto změny mě těšily a zároveň mátlý. Mezi posledními, kdo ho navštívili, byla moje kamarádka Janice - řeholní sestra. Když jsem si s ní po otcově smrti povídal, zmínil jsem se, že se před smrtí Bohu více otevíral. Odpověděla mi slovy, která jsem předtím nikdy neslyšel, ale měl jsem dojem, že to vím odnepaměti:

„Ano, umírající člověk se stává lidštějším.“

Měla pravdu ve dvou směrech. Za prvé, stát se lidštějším v případě mého otce znamenalo poznat své celoživotní napojení na Boha, byť ho v životě můžeme ignorovat, popírat či odmítat. Když se však otcovy obranné mechanismy úplně vypnuly, Bůh se s ním mohl setkat novým způsobem. Bariéry, které vytvářely odstup od Boha, zmizely.

To, a nikoli zoufalství, je pravým důvodem, proč před smrtí dochází k tolika hlubokým duchovním zkušenostem. Člověk je připravenější pustit Boha dovnitř.

Přiblížení se k Bohu nás učí milovat

Postřeh sestry Janice ale dává smysl i ve druhém ohledu. Otec se stával lidštějším, protože začal víc milovat. Přiblížení se k Bohu nás proměňuje: čím víc času totiž trávíme s někým, koho milujeme, tím více se připodobňujeme objektu naší lásky. Paradoxně, čím lidštější jsme, tím více se přibližujeme Bohu.

Neříkám tím, že Bůh chce, abychom trpěli, ale že když vypneme svůj obranný systém, odhalí se naše nejdůležitější a nejpevnější vazby. Zranitelnost je proto další způsob, jímž můžeme zakusit naši touhu po Bohu. Bůh chce být s námi. Přeje si to. Ba co víc, chce mít s námi vztah.

A jde naproti tam, kde jsme.

*převzato - www.vira.cz Se svolením
zpracováno podle knihy James Martin,
Jezuitský návod (téměř) na všechno,
kterou vydalo Karmelitánské
nakladatelství. Redakčně upraveno.*

ZEMŘELI

Paní **Marta Bláhová** zemřela 5. července 2022. Bylo jí 86 let. Zemřela doma na Floridě, kde žila se svým manželem Otou, který se o ní staral. Poslední léta byla pro ně oba velkou oporou jejich dcera Jitka. Ještě, než se odstěhovali na Floridu, byli manželé Bláhovi velmi aktivní v naší krajské komunitě v Astorii. Moc jim za to jménem celé komunity děkuji. V našem rozhovoru pro časopis Zvon, před mnoha léty, paní Marta vzpomínala na dobu, kdy pracovala jako uklízečka v několika výškových budovách na Manhattanu. Odtud měla krásný výhled na celé naše krásné město. Milá paní Marto, pevně věřím, že teď máte ještě krásnější výhled z Boží náruče...

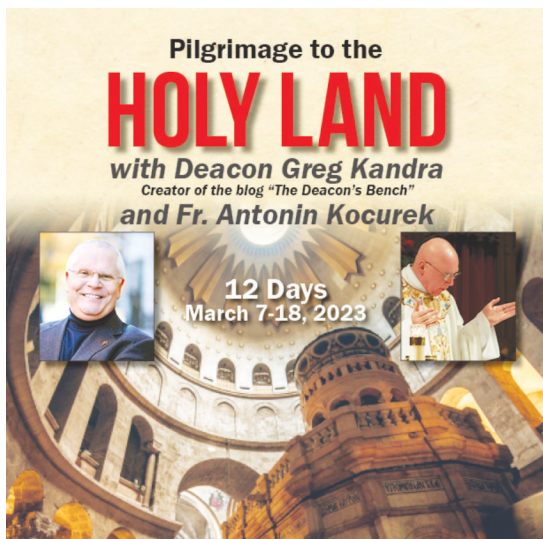
Odpočinutí věčné dej ji, Pane, a světlo věčné ať ji svítí, ať odpočívá ve svatém pokoji.

Fr. Antonín

BLAHOPŘEJEME

7. července 2022 se narodil manželům Mattovi a Lucii Reynoldsovým **Otakar (Otto) Josef**. Blahopřejeme celé rodině a vyprošujeme malému Otakarovi Boží požehnání a hodně sourozence Leiau a Daniela.

For more information contact: select International Tours 800 842 4842
rebecca@select-intl.com
selectinternationaltours.com

UDÁLOSTI VE ZKRATCE

1. července Apoštolský nuncius arcibiskup Jude Thaddeus Okolo krátce před polednem přistál v České republice. Již na letišti ho přivítali zástupci ČBK a apoštolské nunciatury. Jeho první kroky směřovaly na ministerstvo zahraničních věcí, kde předal ředitele diplomatického protokolu kopie pověřovacích listin. Poté se vydal na Arcibiskupství pražské, kde ho čekalo oficiální přivítání za účasti českých a moravských biskupů.

24.-30. července papež František navštívil Kanadu, mimo jiné řekl: "Přijel jsem jako bratr, abych na vlastní kůži poznal dobré i špatné ovoce, které v průběhu let nesou členové místní katolické rodiny. Přijel jsem v duchu pokání, abych vyjádřil svou upřímnou bolest nad křivdou, kterou vám způsobilo nemálo katolíků, kteří vůči vám podporovali utlačovatelskou a nespravedlivou politiku."

8. srpna v brzkých ranních v Římě zemřel kard. Jozef Tomko, emeritní prefekt Kongregace pro evangelizaci národů. Tiskové středisko Slovenské biskupské konference oznámilo jeho úmrtí tímto prohlášením: "S těžkým srdcem a s nadějí na vzkříšení oznamujeme, že Jeho Eminence kardinál Jozef Tomko odevzdal svou šlechetnou duši Pánu dnes, 8. srpna 2022, v časných ranních hodinách ve své rezidenci v Římě, v kruhu svých nejbližších spolupracovníků. Vyzýváme všechny, aby ho zahrnuli do svých modliteb."

Kardinál Jozef Tomko, emeritní prefekt Kongregace pro evangelizaci národů, se letos 11. března dožil 98 let. O den později - 12. března - oslavil 73. výročí kněžského svěcení, které přijal v roce 1949 v Římě.

19. srpna Nikaragujská národní policie provedla noční razii v biskupství Matagalpa a devět osob, včetně biskupa Rolanda Álvareze, násilně odvezla do Managuy: biskup je nyní v domácím vězení v hlavním městě Nikaraguy, zatímco ostatních osm osob je v kasárnách, kde probíhá vyšetřování.

24. srpna poselství Svatého otce Františka ke Světovému dni modliteb za péči o stvoření Drazí bratři a sestry, „Naslouchej hlasu stvoření“ je téma a výzva letošního Času pro stvoření. Toto ekumenické období začíná 1. září Světovým dnem modliteb za péči o stvoření a končí 4. října slavností svatého Františka. Je to zvláštní doba pro všechny křesťany, zaměřená na to, aby se společně modlili a pečovali o náš společný domov. Byla původně inspirovaná konstantinopolským ekumenickým patriarchátem a stala se příležitostí k rozvíjení naší „ekologické konverze“, k níž nás vybídl svatý Jan Pavel II., abychom tak odpověděli na „ekologickou katastrofu“, kterou předpověděl svatý Pavel VI. již v roce 1970. *Celé poselství - www.cirkev.cz*

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH V ZÁŘÍ 2022

datum	úmysl	dárce
4.9.	Za zomrelého Josefa Škrkoňa	Marcela a Jovy Škrkoň
11.9.	Za zemřelou Martu Bláhovou	
15.9.	Na úmysl dárce	Greta Bunžová
18.9.	Za Annu Hlavatou	Elen Samek
25.9.	Za zemřelého manžela Jiřího Smrčku	Božena a Peter Smrčka

BLAHOPŘEJEME

v září oslaví narozeniny: Ludmila Sedláčková 2. září, Tomáš Brabec 7. září, Julia L. Brabec 10. září, Daniela Brabec 19. září, Václav Jelínek 20. září, Jan Tomeček, 21. září, Msgr. Václav Malý, biskup 21. září, Michal Krška 22. září, Vlasta Krupková 24. září, Marie Jelínek sr. 26. září, Nikolas Pope 26. září, Václav Jelínek jr. 28. září

DĚKUJEME ZA PODPORU ČASOPISU A ČESKÉ MISIE

Bohumil a Jana Novotní, Greta Bunža, Pavel Kopecký, Elen Samek.

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

**V drogerii: “A je ten krém na vrásky opravdu tak dobrý?
“Určitě paní, ve výzkumáku s ním narovnali i vlnitý plech!”**

Žena: “Netuším, jak bych to bez tebe zvládla, miluji tě!”

Muž: “To jsi ty a nebo z tebe mluví to víno?”

Žena: “To jsem já a mluvím k tomu vínu.”

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375
Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

"Kde má růst srdce, musí tvrdnout dlaně!" říkával pater Antonín Huvar. Statečný skaut, horník, teolog, vězeň svědomí, který si v 50. letech odseděl deset let. Bachaři mu při jednom výslechu drtili palce u nohou. Farář kvílel bolestí, ale ve skutečnosti se vyšetřovatelům v duchu smál, protože mu dali ve vězení příliš velké boty a on prsty pokrčil. Antonín Huvar by letos v létě oslavil sto let. Antonín Huvar se narodil 23. července 1922 v Albrechticích v katolické rodině, tatínek pracoval jako dílovedoucí v Tatře Kopřivnice, maminka zůstávala se sedmi dětmi v domácnosti: "Bývali jsme taková starobylá rodina, kde o náboženských věcech nebylo třeba

debatit. Náboženská praxe byla samozřejmostí," vypráví Huvar, který se na gymnáziu rozhodl pro kněžskou cestu a po maturitě nastoupil jako bohoslovec do semináře ve Vidnavě. Na kněze ho vysvětil v roce 1947 olomoucký biskup Stanislav Zela, který měl za sebou nacistický koncentrační tábor. V roce 1950 ho komunisté poslali na 25 let do vězení. Ve chvíli slavnostního svěcení Huvar ani Zela nemohli tušit, že se jednou budou moci potkat v zapáchajících vězeňských mundúrech v komunistických věznicích. Humoristický leták "Ať žije cirkus" Kněz Huvar organizoval ve Vizovicích výlety pro skauty, přednášel, a organizoval tisk protikomunistických letáků: "To bylo barvy, co jsme spotřebovali. Pojmenovávali jsme je různě. Třeba Ráj na zemi nebo Ať žije cirkus, leč jaké lehké fráze, ale na rozesmání dobré. Populárního kněze Huvara zatkli 26. září 1948. V Uherském Hradišti se na jeho vyšetřování podílel i mladičký horlivý komunista Alois Grebeníček: "Nebyl z těch nejhorších, ale byl velmi zavilý, taková šedá eminence. Od něj jsem dostal jenom přes držku, nic víc. Na Borech čekal na popravu i generál Heliodor Píka. Mladičký kněz Huvar býval využíván některými dozorci, aby duchovně povzbuzoval vězně, kteří se pokusili o sebevraždu. Povolili mu tedy donášet jídlo i na samovazbu Heliodora Píky. Jaké byly poslední generálovy hodiny? "Ponuré. Věděl, že jeho žádost o milost byla zamítnuta. Byl jsem s ním v šest hodin večer, ještě jsem mu tam přinesl čtyři brambůrky ve 'fraku' a podmáslí, tomu říkám večere pro hrdiny. On byl ze všech těch generálů inteligencí nejvyšší. Měl takový osobní šarm a zachovával jemnost, i když věděl, jak je na tom. Jako kdyby měl k vám úctu. Poslední jeho věta, když jsem odcházel, zněla: 'Otecko, jak to, že tenhle národ, kterému jsem věnoval i své soukromí a snahu zachovat české jméno na vrchu ... jak to, že tenhle národ mi bere život?' Antonín Huvar se dostal na svobodu po deseti letech vězení v roce 1958. V uvolněnějších 60. letech získal státní souhlas k duchovní službě. Za normalizace Huvar opět o státní souhlas přišel. Zaměstnali ho v Dopravních stavbách Olomouc a pak ve mlýně v Jeseníku nad Odrou. V roce 1982 byl Antonínu Huvarovi státní souhlas znovu vrácen. Do roku 1990 se také krátce zdržel v Rychvaldu a Petřvaldu. V těchto dobách mimo jiné začal znovu organizovat skauty. Jako farář působil opět ve Velké Bystřici a Hlubočkách. Znovu opravoval kostely, podílel se na stavbě kaple v Bukovanech a vyučoval na bohoslovecké fakultě v Olomouci. V roce 1998 obdržel Řád Tomáše Garrigue Masaryka III. třídy za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva. Od ledna 2005 byl Antonín Huvar v důchodu. Bydlel ve Vražném a pomáhal ve farnostech. Zemřel 22. září 2009 v nemocnici v Novém Jičíně. Pochován je v rodných Albrechticích. (www.pametnaroda.cz)